

בבית המשפט העליון

רע"א 10041-11-25

לפני: כבוד השופטת גילה כנפי-שטייניץ

המבקשת: אושרה צפריר

נגד

המשיבים: 1. דוד גולדברג
2. הדסה חיה גולדברג

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (סגנית הנשיא א' כהן) מיום 5.10.2025 בע"א 72469-09-25

בשם המבקשת: בעצמה

החלטה

לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (סגנית הנשיא א' כהן) מיום 5.10.2025 בע"א 72469-09-25, בגדרו נדחה ערעור המבקשת על החלטת בית משפט השלום בתל אביב-יפו (השופט י' נמרודי) מיום 4.9.2025 בה"ט 4704-09-25 ובה"ט 66928-08-25. בהחלטה התקבלה בקשת המשיבים למתן צו נגד המבקשת לפי חוק מניעת הטרדה מאיימת, התשס"ב-2001 (להלן: החוק), ונדחתה בקשת המבקשת למתן צו לפי החוק נגד המשיבים.

בבקשתה, הנושאת בעיקרה נופך משפטי, טוענת המבקשת כי הבקשה שהגישה אינה מתמקדת בעניינה הפרטני, אלא נסובה על שאלות עקרוניות "בעלות השלכה ציבורית", שעה שפסקי הדין של הערכאות הקודמות סוטות מהלכות יסוד של בית משפט זה.

לאחר עיון, דין הבקשה להידחות על הסף ולגופה.

בערעורה לבית המשפט המחוזי, המבקשת, ה"מתעתדת להיות עו"ד, משפטנית כיום", ביקשה להסתמך על שורה של פסקי דין שלא בא זכרם במאגרים המשפטיים הקיימים. בית המשפט המחוזי העמיד את המבקשת על טעותה, והרחיב בפסק דינו על

רבות מההפניות שציינה המבקשת, תוך שהבהיר לאן בפועל מובילה כל אחת מהן. ואולם, על אף ההתייחסות המקיפה שניתנה לפגם זה בהתנהלותה של המבקשת על-ידי בית המשפט המחוזי – לא זו בלבד שבבקשה שלפניי המבקשת אינה חוזרת בה מטעוה, אלא היא מוסיפה ומייחסת לבית המשפט המחוזי את עוונה, וטוענת כי שופטת בית המשפט המחוזי היא אשר "ציינה מספרי תיק שגויים או חסויים [...] וייחסה להם תוכן שלא ניתן לאימות. מדובר בחריגה בולטת מסמכות, חוסר בדיקה עובדתית והטעיה של הערכאה לערעור". כן היא מייחסת לבית המשפט המחוזי טעויות עובדתיות, שימוש במקורות לא רלוונטיים, התעלמות מהחלטות מחייבות ו"שיבוש הליך הערעור". וכאילו בכך אין די, בבקשה שלפניי, שבה המבקשת ומפנה לפסקי דין שאינם קיימים (וראו: הפניות המפורטות ל-"רע"א 1234/16 ול-"רע"א 1234/17 ולתוכן הנטען).

המחדלים שנפלו בהתנהלותה של המבקשת – חמורים הם. כפי שהובהר זה מכבר, "על הפונים לבית משפט זה, מיוצגים ושאינם מיוצגים כאחד, מוטל הנטל לבחון כי התקדימים אליהם הם מפנים – שאינם עניין 'טכני', כי אם הרוח הפועמת בכתבי הטענות – אכן קיימים, ומבססים את טענותיהם" (בר"מ 37942-05-25 ארליך נ' האקדמיה הלאומית הישראלית למדעים, פסקה 4 (18.5.2025)). למעשה, די בכך שהמבקשת נסמכה על פסקי דין שאינם קיימים על מנת לדחות את בקשת רשות הערעור (בג"ץ 38379-12-24 פלונית נ' בית הדין השרעי לערעורים ירושלים, פסקה 22 (23.2.2025)). קל וחומר, מקום בו חרף הבהרותיו של בית המשפט המחוזי, לא טרחה המבקשת לבדוק כי יש ממש באסמכתאות בהן היא נתמכת, אלא הפליגה לטעון כי בית המשפט המחוזי הוא אשר שגה, ושבה על הטעויותיה. התנהלות זו רחוקה מלעמוד בחובות המוטלות על בעל דין הפונה לבקש סעד מבית משפט זה; וביתר שאת על המבקשת, העתידה לעסוק במקצוע עריכת הדין – מקצוע לו נלוות חובות רבות, ובכללן החובה להעמיק חקור בדין ובעובדות ולוודא שכל טענה המועלת מושתתת על יסודות אמת (שם, בפסקה 17).

למעלה מן הצורך אוסיף, כי הבקשה אינה עומדת באמות המידה לרשות ערעור ב"גלגול שלישי" ואף מטעם זה דינה להידחות (וראו, מיני רבים: רע"א 21035-08-24 וינרמן נ' דומנו, פסקה 6 (20.7.2025)). בניגוד לנטען בבקשה, עיון בקביעותיהן של הערכאות מטה מעלה, כי לא נדרשת הכרעה בשאלות עקרוניות בעלות השלכה רוחבית וכל קביעותיהן נטועות בנסיבותיו הפרטניות של המקרה. אף נחה דעתי כי המקרה שלפניי אינו מעורר כל חשש לעיוות דין.

הבקשה נדחית. לנוכח חומרת התנהלותה, המבקשת תישא בהוצאות לטובת
אוצר המדינה בסכום של 3,000 ₪.

ניתנה היום, כ"ד כסלו תשפ"ו (14 דצמבר 2025).

גילה כנפי-שטייניץ
שופטת